

Sygnatura akt **VII K 28/13**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 sierpnia 2013 roku

Sąd Rejonowy w Środzie Śląskiej VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Wołowie w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Pośpiech

Protokolant Marzena Matusiewicz

po rozpoznaniu w dniach 03 lipca 2012 roku, 06 września 2012 roku, 10 grudnia 2012 roku, 11 lutego 2013 roku i 30 lipca 2013 roku

sprawy

T. K. syna L. i I. z domu S., urodzonego (...)
w B.

oskarżonego o to, że

1. w dniu 02 czerwca 2011 roku w W. na ul. (...), poprzez kilkukrotne uderzenie nieustalonym narzędziem w szybę boczną i czołową samochodu osobowego m-ki B. o numerze rejestracyjnym (...) dokonał uszkodzenia szyby bocznej i czołowej wymienionego samochodu o łącznej wartości 300 zł na szkodę P. Ż.

tj. o czyn z art. 288 § 1 kk

2. w dniu 02 czerwca 2011 roku w W. na ul. (...), poprzez uderzenie nieustalonym narzędziem w lewą rękę P. Ż. spowodował u wymienionego pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci rany rąbanej ręki lewej, naruszając czynności narządów jęgo ciała na czas poniżej dni 7 (siedmiu)

tj. o czyn z art. 157 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego T. K. za winnego tego, że w dniu 02 czerwca 2011 roku w W. uderzając ręką w szybę boczną i czołową samochodu osobowego m-ki B. o numerze rejestracyjnym (...), dokonał uszkodzeń o wartości nie mniejszej niż 500 (pięćset) złotych, co stanowi przestępstwo z art. 288 § 1 kk i za to, na podstawie art. 58 § 3 kk w zw. z art. 288 § 1 kk, wymierza mu karę 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. uznaje oskarżonego T. K. za winnego tego, że w dniu 02 czerwca 2011 roku w W. uderzając w szybę boczną samochodu osobowego marki B. o numerze rejestracyjnym (...) spowodował u pokrzywdzonego P. Ż. obrażenia ciała w postaci rany ręki lewej, co stanowi przestępstwo z art. 157 § 2 kk i za to, na podstawie tego przepisu wymierza mu karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy wyżej orzeczone kary grzywny i wymierza oskarżonemu karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i od opłaty.

Sygn. akt VII K 28/13

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 2 czerwca 2011 roku P. Ż. przyjechał swoim samochodem marki B. o numerze rejestracyjnym (...) na ul. (...) w W. do sklepu motoryzacyjnego. Zatrzymał samochód na terenie posesji, wysiadł i zaczął rozmawiać z kolegą J. J.. Po chwili na posesję wjechał samochodem T. K. i zatrzymał się w pobliżu samochodu P. Ż.. P. Ż. w obawie przed agresywnym zachowaniem T. K. wszedł do samochodu i usiłował odjechać, jednakże mu się to nie udało. T. K. podszedł do samochodu P. Ż. i uderzył ręką w tylną szybę pojazdu. Następnie uderzył w boczną szybę pojazdu od strony kierowcy, która zbiła się. Kawalki szkła lecące w stronę reki P. Ż. zraniły ją. T. K. uderzył po chwili w przednią szybę samochodu powodując, że szyba pękła. Łączna wartość szkody wyrządzonej w pojeździe wyniosła 500 złotych. Natomiast w wyniku uderzenia przez T. K. w boczną szybę samochodu i rękę kierowcy, P. Ż. doznał obrażeń w postaci rany ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na czas poniżej dni siedmiu.

Dowody: częściowo wyjaśnienia oskarżonego T. K. – k. 22, 59, zeznania świadka P. Ż. – k. 107 – 108, zeznania świadka J. J. – k. 61 – 62, 109, zeznania świadka P. N. – k. 108 – 109, zeznania świadka B. D. – k. 109 – 110, zeznania świadka E. S. – k. 110, karta informacyjna pobytu szpitalnego – k. 4, opinia sądowo – lekarska – k. 37, świadectwo sądowo – lekarskich oględzin ciała – k. 57, opinia sądowo – lekarska – k. 118 – 120.

Oskarżony T. K. oświadczył na rozprawie, że przyznaje się jedynie do wybicia bocznej szyby w samochodzie, do popełnienia pozostałych czynów się nie przyznał i jednocześnie podtrzymał wszystkie wcześniej złożone wyjaśnienia.

Sąd zważył, co następuje.

Analizując zebrany materiał dowodowy sąd doszedł do przekonania, że wyjaśnienia oskarżonego zasługują na wiarygodność tylko w tym zakresie, w jakim oskarżony przyznał się do wybicia bocznej szyby samochodu pokrzywdzonego. Nie zasługują zaś na wiarygodność pozostałe wyjaśnienia zaprzeczające uszkodzeniu szyby przedniej auta oraz uszkodzeniu ciała pokrzywdzonego. Zaznaczyć należy, że już w swoich pierwszych wyjaśnieniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego oskarżony twierdził, że wybił szybę boczną od strony kierowcy w samochodzie pokrzywdzonego, która rozbiła się po drugim uderzeniu zaprzeczając jakoby uczynił to przy pomocy narzędzia. Sąd nie widział powodów, dla których należałoby odmówić wiarygodności tym wyjaśnieniom oskarżonego, skoro brak było dowodów pozwalających ustalić, że wybicia szyby dokonał za pomocą nieustalonego narzędzia jak również i przede wszystkim z powodu związania sądu zakazem reformationis in peius określonym w art. 443 kpk. Zgodnie z tym przepisem w razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym ciągu wydać orzeczenie surowsze niż uchylone tylko wtedy, gdy orzeczenie to było zaskarżone na niekorzyść oskarżonego, co nie wystąpiło w przedmiotowej sprawie. Nie ulega wątpliwości, że wydanie orzeczenia surowszego niż uchylone polegałoby również na dokonaniu ustalenia, że oskarżony wybił szybę samochodu za pomocą narzędzia, albowiem ustalenie takie prowadziłoby lub mogłoby prowadzić do obostrzenia odpowiedzialności i wymierzenia surowszej kary. Sąd podkreśla w tym miejscu, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy zrezygnował z dociekania, czy oskarżony wybił szybę ręką czy łokciem, pomimo zwrócenia na ten fakt uwagi przez sąd odwoławczy, albowiem różnicowanie w tym względzie wymienionych pojęć i przyporządkowanie ich do różnych desygnatów nie wydaje się istotne z punktu widzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego, jak również ustalenia, czy rzeczywiście oskarżony mógł w ten sposób uszkodzić szybę przednią samochodu pokrzywdzonego. Co prawda z anatomicznego opisu części ciała jaką jest ręka wynika, że jest to dystalna część kończyny górnej człowieka i innych naczelnych składająca się z nadgarstka, śródreżca

i palców zwana potocznie dłonią, jednakże nie może ulegać wątpliwości, że terminu „ręka” używa się również do określenia całej kończyny górnej, a więc także do łokcia. Zdaniem sądu, do opisu czynu adekwatniejsze są określenia używane w języku potocznym a więc, gdyby ustalić, że oskarżony wybił szybę dłonią należałoby użyć w opisie czynu tego słowa, a zatem użycie słowa „ręka” oznacza, że dokonano wybicia szyby także jej częścią a więc łokciem. Zgodnie z zaleceniem kierunkowym sądu odwoławczego sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego, który w wydanej przez siebie opinii stwierdził, że liniowy charakter blizny po ranie na grzbiecie ręki lewej oraz charakter przedmiotowego zdarzenia, tj. stłuczenie szyby hartowanej znajdującej się w pobliżu ręki lewej pokrzywdzonego w wyniku silnego uderzenia od zewnątrz samochodu, nie pozwala na wykluczenie, że przedmiotowa rana mogła powstać w wyniku działania większego fragmentu szkła powstałego w momencie stłuczenia szyby i lecącego w stronę ręki pokrzywdzonego. Brak jest powodów, dla których należałoby odmówić wartości dowodowej wymienionej opinii, jest rzetelna, jasna i w sposób zrozumiały przedstawia wywód i końcowe wnioski. Nie ulegało zatem wątpliwości, że pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w wyniku zachowania oskarżonego, czyli uderzenia w szybę i lecących odłamków szkła. Podnieść należy, że pokrzywdzony bezpośrednio po zdarzeniu zgłosił się na policję, skąd został odwieziony karetką do szpitala. W szpitalu wykonano zabieg szycia rany. Trzeba wyraźnie w tym miejscu podkreślić, że gdyby uznać zeznania pokrzywdzonego za pozbawione wiarygodności należałoby zgodzić się tezą, że doznał on obrażeń ciała w innych okoliczności i inna była ich przyczyna, jednakże z premedytacją i pełną świadomością wskazał na oskarżonego jako sprawcę czynu wiedząc, że oskarżony czynu takiego się nie dopuścił. Rozumowaniu takiemu zarzucić z pewnością można brak elementarnej logiki.

Nie mógł też pokrzywdzony doznać obrażeń ręki na skutek wjechania w bramę wyjazdową, którą sforsował swoim samochodem uciekając z miejsca zdarzenia. To twierdzenie, jak się wydaje, nie wymaga szerszego dowodzenia. Nie można też pominąć tych zeznań pokrzywdzonego, w których zwraca on uwagę na to, że gdy jechał w kierunku bramy przednia szyba była już uszkodzona.

Sąd uznał, że zeznania świadka P. Ź. zasługują na wiarygodność, mimo że dokonując ustaleń faktycznych przyjął wbrew treści zeznań tego świadka, że oskarżony uszkodził szybę w jego samochodzie ręką (łokciem). Różnica ta jest konsekwencją obowiązywania w niniejszej sprawie zakazu referentationis in peius omówionego wyżej. Nie było najmniejszego powodu by odmówić wiarygodności zeznaniom świadka w zakresie w wybicia szyby przedniej samochodu. Pokrzywdzony konsekwentnie od samego początku postępowania twierdził, że przednia szyba została wybita przez oskarżonego i wykluczał możliwość, żeby uszkodzenia szyby powstały od wjechania w bramę wyjazdową, którą sforsował uciekając w obawie przed zachowaniem oskarżonego. Skoro więc sąd przyjął, że oskarżony wybił lewą szybę boczną w samochodzie marki B., to konsekwentnie przyjąć musiał, że w podobny sposób oskarżony uszkodził szybę przednią samochodu.

Zeznania pokrzywdzonego zostały częściowo potwierdzone zeznaniami świadka J. J., który stwierdził, że przed powrotem do sklepu nie widział, aby w pojeździe pokrzywdzonego były uszkodzone szyby. Zeznał, że słyszał później dźwięk („hałas”) wybitej szyby. Również świadek P. N. częściowo potwierdziła zeznania pokrzywdzonego zeznając, że widziała jak oskarżony uderzał w szybę boczną samochodu pokrzywdzonego. Zeznania pokrzywdzonego znajdują także częściowe potwierdzenie w zeznaniach świadka B. D.; zeznał on bowiem, że słyszał „dwa, trzy uderzenia”, później zaś zobaczył uszkodzą bramę. Świadek E. S. zeznał jedynie, że uszkodzona została brama, przez którą pokrzywdzony wyjechał po zdarzeniu.

Mając powyższe rozważania na względzie sąd uznał, że zarówno sprawstwo jak i wina oskarżonego zostały udowodnione, zaś swoim zachowaniem zrealizował on ustawowe znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 kk, albowiem uszkodził szyby w samochodzie stanowiącym własność P. Ź. powodując straty o wartości 500 złotych. Swoim zachowaniem zrealizował także ustawowe znamiona przestępstwa z art. 157 § 2 kk poprzez spowodowanie u pokrzywdzonego obrażeń ciała w postaci rany ręki lewej.

Przechodząc do omówienia wymiaru kary, sąd uznał, że kara wymierzona oskarżonemu jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów. Stopień społecznej szkodliwości tych czynów nie jest znaczny, jednakże brak było przesłanek do uznania, że nie jest ona na tyle znacząca by zastosować warunkowe umorzenie postępowania

karnego. Oskarżony bowiem naruszył istotne dobra prawne, w szczególności zdrowie oraz nienaruszalność cielesną. Nie można też abstrahować od skutków w postaci strachu oskarżonego i obawy o własne życie, czego jaskrawym dowodem jest gwałtowna ucieczka pokrzywdzonego i podjęcie decyzji o sforsowaniu bramy wyjazdowej z posesji.

Sąd nie dopatrywał się żadnych szczególnych okoliczności łagodzących, zaś do okoliczności obciążających zaliczyć należało motyw działania, natężnie agresji, jak również skutki działania oskarżonego i fakt, że pokrzywdzony poddany został zabiegowi zszywania rany, a szwy zdejmował w dwunastym dniu od ich założenia.

Mając na uwadze fakt, że oskarżony nie był dotychczas karany sąd uznał, że karą, która najpełniej zrealizuje stawiane jej cele jest kara grzywny. Uświadomi ona oskarżonemu konsekwencje jego działania i wpłynie na niego w ten sposób, że w przyszłości nie dopuści się on podobnych czynów w przekonaniu o ich naganności i nieopłacalności.

W związku z sytuacją majątkową oskarżonego sąd zwolnił go w całości z obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu państwa kosztów sądowych oraz od opłaty.